

UTDRAG FRA

Kunst i moralens tid

Kåre Bulie

ESSAY

Kanders-striden er betegnende for hvordan institusjonskritikken, også utenfor gallerirommet, de seneste årene har fått en ny vår i internasjonalt kunstliv. Forfatterne av «The Tear Gas Biennial» pekte for eksempel på kunstneren Nan Goldins suksess i kampen mot den amerikanske Sackler-familien. Deler av den har tjent enorme beløp på medikamentet Oxycontin og opioidkrisen det blir satt i sammenheng med. Goldin har selv vært avhengig av pillene.

De tre aktivistene kalte Goldins gjennomslag et eksempel på «den reelle makten til bare én kunstner som er villig til å organisere seg sammen med andre». Også det faktum at Goldin er verdensberømt, bidro trolig til at hun ble hørt – de intime fotografiene hennes av venner og elskere i New Yorks alternativmiljøer på 1980-tallet finnes overalt hvor kunst får status, inkludert på Astrup Fearnley Museet i Oslo.

På internett kan man finne dramatiske bilder av henne liggende på gulvet på Victoria & Albert Museum i London og omgitt av aktivister og protestplakater utenfor Louvre i Paris. Store røde og svarte faner forkynner budskapet: «Shame on Sackler». Også på Guggenheim- og Metropolitan-museet i New York har Goldin aksjonert.

Kunstneren har krevd at navnet til den rundhåndede familien blir fjernet fra rom i institusjonene. Artforum har beskrevet innsatsen som del av «en større kampanje mot giftig filantropi». Samme dag som tidsskriftet sendte ut «The Tear Gas Biennial», meldte The New York Times at Louvre, verdens best besøkte kunstmuseum, fjernet Sackler-navnet fra veggene.

Black, Finlayson og Haslett trakk dessuten linjer tilbake til 1970-tallet og kunstneren Robert Morris' stenging av sin egen utstilling på Whitney-museet i protest mot studentdrapene på Kent State-universitetet. Handlingen deres føyer seg nemlig inn i en historisk tradisjon.